

1619/2012 ΣΤΕ (ΟΛΟΜ) (571392)

(Α΄ ΔΗΜΟΣΙΕΥΣΗ ΝΟΜΟΣ) Διοικητική Δικονομία. Προϋποθέσεις για την παραδεκτή άσκηση έφεσης. Συνταγματική κρίνεται η ρύθμιση κατά την οποία ο φορολογούμενος υποχρεούται να καταβάλει το 50% του οφειλομένου κατά την πρωτόδικη απόφαση φόρου για την παραδεκτή άσκηση της έφεσης, καθώς και η υποχρέωση καταβολής παραβόλου ύψους 2% επί του αντικειμένου της διαφοράς.

Αριθμός 1619/2012

ΤΟ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟ ΤΗΣ ΕΠΙΚΡΑΤΕΙΑΣ ΟΛΟΜΕΛΕΙΑ Συνεδρίασε δημόσια στο ακροατήριό του στις 7 Οκτωβρίου 2011, με την εξής σύνθεση: Π. Πικραμμένος, Πρόεδρος, Κ. Μενουδάκος, Φ. Αρναούτογλου, Ν. Σακελλαρίου, Αθ. Ράντος, Αντιπρόεδροι, Ν. Ρόζος, Ν. Μαρκουλάκης, Γ. Παπαγεωργίου, Ι. Μαντζουράνης, Α. Σακελλαροπούλου, Δ. Αλεξανδρής, Μ.-Ε. Κωνσταντινίδου, Α.-Γ. Βώρος, Γ. Ποταμιάς, Ε. Νίκα, Σ. Μαρκάτης, Σπ. Χρυσικοπούλου, Ηρ. Τσακόπουλος, Μ. Σταματελάτου, Α. Καλογεροπούλου, Ε. Κουσιουρής, Β. Ραφτοπούλου, Θ. Αραβάνης, Κ. Πισπιρίγκος, Αντ. Χλαμπέα, Δ. Μακρής, Μ. Πικραμένος, Σύμβουλοι, Τ. Κόμβου, Δ. Βασιλειάδης, Χρ. Παπανικολάου, Πάρεδροι. Γραμματέας η Μ. Παπασαράντη. Από τους ανωτέρω οι Σύμβουλοι Δ. Μακρής και Μ. Πικραμένος, καθώς και ο Πάρεδρος Χ. Παπανικολάου μετέχουν ως αναπληρωματικά μέλη, σύμφωνα με το άρθρο 26 παρ. 2 του ν. 3719/2008. Γραμματέας η Μ. Παπασαράντη.

Για να δικάσει την από 3 Μαΐου 2011 έφεση:

της ανώνυμης εταιρείας με την επωνυμία ".....", τελούσα σε καθεστώς εκκαθάρισης, η οποία έχει έδρα εκκαθάρισης στην Καλαμάτα, οδός αριθμ., η οποία δεν παρέστη, αλλά ο δικηγόρος που υπογράφει την αίτηση νομιμοποιήθηκε με συμβολαιογραφικό πληρεξούσιο των διαχειριστών της υπό εκκαθάριση εταιρείας.

κατά του Υπουργού Οικονομικών, ο οποίος παρέστη με τη Χρυσ. Αυγερινού, Νομικό Συμβούλιο του Κράτους.

Και κατά της υπ` αριθμ. 5/2011 απόφασης του Διοικητικού Πρωτοδικείου Καλαμάτας.

Η πιο πάνω αίτηση εισάγεται στην Ολομέλεια του Δικαστηρίου κατόπιν της από 22 Ιουνίου 2011 Πράξης της Επιτροπής του άρθρου 1 παρ. 1 του Ν. 3900/2010.

Η εκδίκαση άρχισε με την ανάγνωση της εκθέσεως του Εισηγητή, Συμβούλου Α.-Γ. Βώρου.

Κατόπιν το δικαστήριο άκουσε τον εκπρόσωπο του Υπουργού, που ζήτησε την απόρριψη της υπό κρίση εφέσεως.

Μετά τη δημόσια συνεδρίαση το δικαστήριο συνήλθε σε διάσκεψη σε αίθουσα του δικαστηρίου

κ α ι

Αφού μελέτησε τα σχετικά έγγραφα

Σκέφθηκε κατά το Νόμο

1. Επειδή, η υπό κρίση έφεση, για την οποία καταβλήθηκε παράβολο 1.000 ευρώ (υπ' αριθ. 9216/10.5.2011 διπλότυπο εισπραξης της Δ.Ο.Υ. Καλαμάτας), εισάγεται προς συζήτηση ενώπιον της Ολομελείας του Συμβουλίου της Επικρατείας, κατ' εφαρμογή του άρθρου 1 παρ.1 του ν. 3900/2010, κατόπιν της από 22.6.2011 πράξεως της Επιτροπής του ως άνω άρθρου.

2. Επειδή, ο ν. 3900/2010 «Εξορθολογισμός διαδικασιών και επιτάχυνση της διοικητικής δίκης ...» (ΦΕΚ Α' 213) όρισε στο άρθρο 1 παρ.1 αυτού τα ακόλουθα: «Οποιοδήποτε ένδικο βοήθημα ή μέσο ενώπιον οποιουδήποτε διοικητικού δικαστηρίου μπορεί να εισαχθεί στο Συμβούλιο της Επικρατείας με πράξη τριμελούς Επιτροπής, αποτελούμενης από τον Πρόεδρο του, τον αρχαιότερο Αντιπρόεδρο και τον Πρόεδρο του αρμόδιου καθ' ύλην Τμήματος, ύστερα από αίτημα ενός των διαδίκων, όταν με αυτό τίθεται ζήτημα γενικότερου ενδιαφέροντος που έχει συνέπειες για ευρύτερο κύκλο προσώπων. Η πράξη αυτή δημοσιεύεται σε δύο ημερήσιες εφημερίδες των Αθηνών και συνεπάγεται την αναστολή εκδίκασης των εκκρεμών υποθέσεων, στις οποίες τίθεται το ίδιο ζήτημα. Μετά την επίλυσή του, το Συμβούλιο της Επικρατείας της Επικρατείας μπορεί να παραπέμψει το ένδικο μέσο ή βοήθημα στο αρμόδιο διοικητικό δικαστήριο. Η απόφαση του Συμβουλίου της Επικρατείας δεσμεύει τους διαδίκους της ενώπιον του δίκης, στους οποίους περιλαμβάνονται και οι παρεμβάντες.

Στη δίκη ενώπιον του Συμβουλίου της Επικρατείας μπορεί να παρέμβει κάθε διάδικος σε εκκρεμή δίκη, στην οποία τίθεται το ίδιο ως άνω ζήτημα, και να προβάλει τους ισχυρισμούς του σχετικά με το ζήτημα αυτό. Για την εν λόγω παρέμβαση δεν καταλογίζεται δικαστική δαπάνη, η δε μη άσκηση της δεν δημιουργεί δικαίωμα ασκήσεως ανακοπής ή τριτανakoπής. 2. Όταν διοικητικό δικαστήριο επιλαμβάνεται υπόθεσης, στην οποία ανακύπτει τέτοιο ζήτημα, μπορεί με απόφασή του, που δεν υπόκειται σε ένδικα μέσα να υποβάλει σχετικό προδικαστικό ερώτημα στο Συμβούλιο της Επικρατείας. Το δεύτερο εδάφιο της προηγούμενης παραγράφου εφαρμόζεται αναλόγως. Η απόφαση του Συμβουλίου της Επικρατείας είναι υποχρεωτική για το δικαστήριο που υπέβαλε το ερώτημα και δεσμεύει τους παρεμβάντες ενώπιον του».

3. Επειδή, με τις διατάξεις του ως άνω άρθρου 1 του ν. 3900/2010 εισάγεται ο θεσμός της «δίκης- πιλότου» ενώπιον του Συμβουλίου της Επικρατείας σε θέματα που, ως εκ της φύσεως τους, έχουν γενικότερο ενδιαφέρον και αναμένεται να προκαλέσουν σημαντικό αριθμό διαφορών με τον κίνδυνο να εκδοθούν αντιφατικές αποφάσεις και να υπάρξει σημαντική καθυστέρηση για τους διαδίκους ενώπιον των τακτικών διοικητικών δικαστηρίων. Στις περιπτώσεις αυτές δίνεται η δυνατότητα στους διαδίκους και στα διοικητικά δικαστήρια να απευθύνονται απ' ευθείας στο Συμβούλιο της Επικρατείας ώστε αυτό να επιλύει τα σχετικά ζητήματα, διασφαλίζοντας την ενότητα της νομολογίας και την ασφάλεια δικαίου (βλ. σχετική αιτιολογική έκθεση του νόμου). Ειδικότερα, κατά την έννοια των ανωτέρω διατάξεων, εφ' όσον αίτημα διαδίκου να εισαχθεί στο Συμβούλιο της Επικρατείας ένδικο βοήθημα ή μέσο αρμοδιότητας των τακτικών διοικητικών δικαστηρίων, για τον λόγο ότι τίθεται με αυτό ζήτημα γενικότερου ενδιαφέροντος με συνέπειες για ευρύ κύκλο προσώπων, γίνει δεκτό από την προβλεπόμενη από τις διατάξεις αυτές τριμελή Επιτροπή, η οποία αποφασίζει εκ των ενόντων βάσει των προβαλλομένων ισχυρισμών και των στοιχείων του φακέλου που διαθέτει, το Δικαστήριο αυτό εκδικάζει σε Ολομέλεια ή σε Τμήμα το ένδικο βοήθημα ή μέσο, εφαρμόζοντας ως προς την πληρεξουσιότητα τα οριζόμενα στις διατάξεις του άρθρου 27 του π.δ/τος 18/1989 «Κωδικοποίηση διατάξεων νόμου για το Συμβούλιο της Επικρατείας» (ΦΕΚ Α' 8) και κατά τα λοιπά, ως προς το παραδεκτό και το βάσιμο του ενδίκου βοηθήματος ή μέσου, τις ισχύουσες για το ένδικο βοήθημα ή μέσο οικείες διατάξεις (ΣΤΕ Ολομ. 601/2012).

4. Επειδή, στην προκειμένη περίπτωση, με την προαναφερόμενη από 22.6.2011 πράξη της τριμελούς Επιτροπής του άρθρου 1 παρ. 1 του ν. 3900/2010, που δημοσιεύθηκε στις Εφημερίδες «.....» και «.....» στις 28.6.2011, έγινε δεκτό το από

25.5.2011 αίτημα της ανώνυμης εταιρίας με την επωνυμία «..... » να εισαχθεί προς εκδίκαση στο Συμβούλιο της Επικρατείας η από 3.5.2011 έφεση της κατά της αποφάσεως 5/2011 του Διοικητικού Πρωτοδικείου Καλαμάτας, που απέρριψε ως απαράδεκτη προσφυγή της κατά του υπ` αριθ. 4/9.12.2005 φύλλου ελέγχου φόρου εισοδήματος του Προϊσταμένου της Δ.Ο.Υ. , με το οποίο είχε καταλογιστεί σε βάρος της φόρος εισοδήματος για τη χρήση έτους 1994 συνολικού ύψους 2.633.444,08 ευρώ (πλέον χαρτοσήμου, ΟΓΑ και προσθέτου φόρου), τούτο, προκειμένου, όπως αναφέρεται στην ανωτέρω πράξη της επιτροπής, να κριθεί «το ζήτημα της συνταγματικότητας των διατάξεων του άρθρου 22 του ν. 3900/2010».

5. Επειδή, με το άρθρο 22 του ν. 3900/2010 προστέθηκε στο άρθρο 93 του Κώδικα Διοικητικής Δικονομίας (που κυρώθηκε με το άρθρο πρώτο του ν. 2717/99, ΦΕΚ Α` 97) παράγραφος 3, που έχει ως εξής: «Προκειμένου για χρηματικού αντικειμένου φορολογικές και τελωνειακές εν γένει διαφορές, ο εκκαλών οφείλει να καταβάλει μέχρι την ημερομηνία της αρχικής δικασίμου, με ποινή απαραδέκτου της έφεσης, ποσοστό 50% του οφειλομένου, σύμφωνα με την πρωτόδικη απόφαση, κυρίου φόρου, δασμού ή τέλους εν γένει, εκτός αν έχει χορηγηθεί αναστολή σύμφωνα με το άρθρο 209 Α. Το καταβλητέο ποσό υπολογίζεται από την αρμόδια φορολογική ή τελωνειακή αρχή, η οποία συντάσσει ατελώς, μετά από αίτηση του εκκαλούντος, ειδικό σημείωμα, με το οποίο βεβαιώνεται και η καταβολή του».

6. Επειδή, στο άρθρο 20 παρ. 1 του Συντάγματος ορίζεται ότι «καθένας έχει δικαίωμα στην παροχή έννομης προστασίας από τα δικαστήρια και μπορεί να αναπτύξει σ` αυτά τις απόψεις του για τα δικαιώματα ή συμφέροντά του, όπως νόμος ορίζει». Κατά την έννοια της διατάξεως αυτής επιτρέπεται μεν στον κοινό νομοθέτη η θέσπιση προϋποθέσεων για την παροχή προστασίας από τα δικαστήρια, οι προϋποθέσεις όμως αυτές πρέπει, αφ` ενός μεν να συνάπτονται και να είναι ανάλογες με τη λειτουργία των δικαστηρίων και την ανάγκη αποτελεσματικής απονομής της δικαιοσύνης, αφ` ετέρου δε να μην υπερβαίνουν τα όρια εκείνα, πέραν των οποίων θα συνεπήγοντο την κατάλυσή του, κατά την εν λόγω διάταξη, δικαιώματος δικαστικής προστασίας. Εξ άλλου, η συνταγματική αυτή διάταξη δεν κατοχυρώνει μεν την ύπαρξη και δευτέρου βαθμού δικαιοδοσίας, όμως, όταν αυτή προβλέπεται νομοθετικώς, διέπει και την άσκηση ενδίκου μέσου ενώπιον δευτεροβαθμίου δικαστηρίου (Σ.τ.Ε. Ολομ. 3470/2007, 647/2004 κ.ά.).

7. Επειδή, κατ` άρθρο 74 παρ. 1 του Κώδικα Φορολογίας Εισοδήματος (ν. 2238/1994, Α` 151) οι οριστικές αποφάσεις των πρωτοβάθμιων διοικητικών δικαστηρίων αποτελούν τίτλο βεβαιώσεως του φόρου που προκύπτει βάσει αυτών, με αποτέλεσμα, επί απορρίψεως της προσφυγής του φορολογουμένου, να είναι αμέσως καταβλητέο το σύνολο του φόρου. Εξ άλλου, όπως αναφέρεται στην εισηγητική έκθεση, η κατά τις προπαρατεθείσες διατάξεις του άρθρου 22 του ν. 3900/2010 υποχρέωση καταβολής του 50% του οφειλομένου κατά την πρωτόδικη απόφαση φόρου, ως προϋπόθεση του παραδεκτού του ενδίκου μέσου της εφέσεως, αποβλέπει στον συγκερασμό «της ανάγκης άμβλυνσης των δυσμενών για το Δημόσιο συνεπειών από τη διατήρηση επί μακρό χρονικό διάστημα δικαστικών εκκρεμοτήτων στις φορολογικές και τελωνειακές υποθέσεις», καθώς και στην «αποθάρρυνση της άσκησης ενδίκων μέσων με μόνο σκοπό την καθυστέρηση στην εκπλήρωση νόμιμων υποχρεώσεων, ιδίως εκείνων που αφορούν την καταβολή φόρων», ενώ περαιτέρω αναφέρεται ότι «δύναται να λειτουργήσει αποτρεπτικά για όσους ασκούν την έφεση με μόνο σκοπό να καθυστερήσουν την εκπλήρωση των φορολογικών τους υποχρεώσεων συντελώντας με τον τρόπο αυτό στην υπερφόρτωση των Δικαστηρίων και στις συνέπειες που αυτή έχει στην απονομή της δικαιοσύνης». Ενόψει των ανωτέρω, η ρύθμιση της παρ. 3 του άρθρου 22 του ν. 3900/2010 ότι ο φορολογούμενος οφείλει να καταβάλει το 50% του οφειλόμενου κατά την πρωτόδικη απόφαση φόρου, διότι άλλως η ασκηθείσα έφεση είναι απαράδεκτη, δεν αντίκειται στα άρθρα, 20 παρ.1 του Συντάγματος και 6 παρ. 1 της Ευρωπαϊκής Σύμβασης των Δικαιωμάτων του Ανθρώπου (Ε.Σ.Δ.Α.), η οποία κυρώθηκε με το άρθρο πρώτο του ν.δ. 53/1974 (Α` 256) δεδομένου ότι η ρύθμιση αυτή το μεν αναφέρεται

σε υποθέσεις για τις οποίες έχει ήδη εξενεχθεί δικαστική κρίση, αφ' ετέρου δε διότι κατά το άρθρο 209 (Α) του Κώδικα Διοικητικής Δικονομίας (που έχει προστεθεί με το άρθρο 33 του ν. 3900/2010) παρέχεται η δυνατότητα αναστολής εκτελέσεως της πρωτόδικης απόφασης αν το ένδικο μέσο της εφέσεως κρίνεται προδήλως βάσιμο.

Ενόψει των ανωτέρω, η επίμαχη ρύθμιση δεν παρίσταται, ούτε ως μέτρο δυσανάλογο σε σχέση με τους επιδιωκόμενους από τον νόμο σκοπούς δημοσίου συμφέροντος. Οι ισχυρισμοί της εκκαλούσας εταιρίας περί παραβιάσεως της αρχής της προστατευόμενης εμπιστοσύνης, λόγω της μεταβολής επί το δυσμενέστερον των προϋποθέσεων παραδεκτού της εφέσεως, δεδομένου ότι για πρώτη φορά με το άρθρο 22 του ν. 3900/2010 θεσπίζεται η ως άνω υποχρέωση καταβολής του 50% του οφειλομένου κατά την πρωτόδικη απόφαση φόρου, ως προϋπόθεση του παραδεκτού του ενδίκου μέσου της εφέσεως, είναι εξάλλου αβάσιμοι και απορριπτέοι, δεδομένου ότι ο κοινός νομοθέτης δεν απαγορεύεται να εισάγει ρυθμίσεις δυσμενέστερες από εκείνες που ίσχυαν στο παρελθόν και προς τις οποίες είχαν προσαρμοστεί οι διοικούμενοι, αρκεί οι επιχειρούμενες ρυθμίσεις να χωρούν κατά τρόπο γενικό και αντικειμενικό, να εξυπηρετούν λόγους γενικότερου δημοσίου συμφέροντος, όπως συμβαίνει εν προκειμένω, και να μην παραβιάζουν δικαιώματα προστατευόμενα από το Σύνταγμα ή άλλους κανόνες υπερνομοθετικής ισχύος (πρβλ. ΣτΕ 2713/2006 7μελ., 3378/1992 κ.ά.). Μειοψήφησαν οι Αντιπρόεδροι Ν. Σακελλαρίου και Αθ. Ράντος, οι Σύμβουλοι Γ. Παπαγεωργίου, Α.-Γ. Βώρος, Γ. Ποταμιάς και Β. Ραφτοπούλου, καθώς και ο Πάρεδρος Χρ. Παπανικολάου, οι οποίοι υποστήριξαν τα εξής: Δεδομένου ότι οι διατάξεις του άρθρου 22 του ν. 3900/2010 δεν προβλέπουν ανώτατο όριο για το ποσό που πρέπει να καταβληθεί, επί ποινή απαραδέκτου του ενδίκου μέσου, μολονότι τούτο οριζόμενο στο 50% του οφειλομένου κατά την πρωτόδικη απόφαση φόρου είναι πολύ πιθανό να είναι εξαιρετικά υψηλό, ενόψει της κατά την παρ. 1 του άρθρου 6 παρ. 1 του Κώδικα Διοικητικής Δικονομίας καθ' ύλη αρμοδιότητας σε πρώτο βαθμό του τριμελούς πρωτοδικείου, όπως η παράγραφος αυτή ίσχυε κατά τον κρίσιμο χρόνο συζητήσεως της προσφυγής στο Διοικητικό Πρωτοδικείο Καλαμάτας (13.10.2010), δηλαδή πριν από την έναρξη ισχύος του άρθρου 13 παρ.1 του ν. 3900/2010 (1.1.2011, σύμφωνα με το άρθρο 70 του νόμου αυτού), οι ανωτέρω διατάξεις αντίκεινται κατά τούτο στα άρθρα 20 παρ. 1 του Συντάγματος και 6 παρ. 1 της ΕΣΔΑ, διότι από τη μη πρόβλεψη «οροφής» θίγονται τα δικαιώματα του διαδίκου ο οποίος υφίσταται μια δυσανάλογη οικονομική επιβάρυνση προκειμένου η υπόθεση του να κριθεί στον δεύτερο βαθμό δικαιοδοσίας (πρβλ. Σ.τ.Ε. Ολομ. 3470/2007, 647/2004 κ.ά., Ε.Δ.Δ.Α., υπόθεση Kreuz c. Pologne, απόφαση της 19.6.2001, Carcia Manibardo c. Espagne, απόφαση της 15.2.2000 κ.ά). Τούτο, διότι εν προκειμένω ο νομοθέτης συνδέει ρητώς την καταβολή του ανωτέρω ποσού με την άσκηση του ενδίκου μέσου. Η επιβαλλόμενη, όμως, από το Σύνταγμα εκπλήρωση των φορολογικών υποχρεώσεων του πολίτη δεν μπορεί να συνδέεται με την άσκηση ενδίκου μέσου, δεδομένου ότι ο σκοπός αυτός ουδόλως συνάπτεται με την πρόοδο της δίκης και την εν γένει απονομή της δικαιοσύνης, προϋπόθεση υπό την οποία και μόνο είναι συνταγματικώς ανεκτή η θέσπιση δικονομικών απαραδέκτων. Δεν ασκεί δε εν προκειμένω επιρροή το γεγονός ότι η πρωτόδικη απόφαση συνιστά, κατά το νόμο, τίτλο εισπράξεως του ποσού του φόρου που κρίθηκε δικαστικώς οφειλόμενο, δεδομένου ότι η έννομη αυτή συνέπεια της δικαστικής αποφάσεως, που επέρχεται σε κάθε περίπτωση, ανεξαρτήτως δηλαδή της ασκήσεως ή μη ενδίκου μέσου κατ' αυτής, επιτρέπει μόνον στην ταμειακή αρχή να κινήσει τις, υποκείμενες και αυτές σε δικαστικό έλεγχο, αναγκαίες διοικητικές διαδικασίες για την είσπραξη του ποσού και δεν σχετίζεται με την δικαστική αμφισβήτηση του ύψους του οφειλομένου ποσού. Αντιθέτως, η νομοθετική αυτή πρόβλεψη -καθιστά -το εν προκειμένω θεσπιζόμενο δικονομικό απαράδεκτο αντίθετο και με την αρχή της αναλογικότητας, δεδομένου ότι η ταμειακή αρχή έχει στην διάθεση της και «άλλο, κατ' εξοχήν κατάλληλο, μέσο για την είσπραξη του οφειλομένου φόρου, δηλαδή την αναγωγή της πρωτόδικης αποφάσεως σε τίτλο βεβαιώσεως και εισπράξεως του ποσού, χωρίς να παρίσταται ανάγκη προσφυγής σε περιορισμούς του δικαιώματος προσβάσεως σε δικαστήριο. Η παραβίαση

των εν λόγω διατάξεων καθίσταται εμφανής στην προκειμένη περίπτωση, εφ' όσον ο διάδικος καλείται να καταβάλει, για το παραδεκτό της εφέσεως, ποσό 1.316.722,04 ευρώ, δηλαδή ποσό που κατ' ουσίαν αναιρεί την δυνατότητα ασκήσεως του σχετικού δικαιώματος.

8. Επειδή, για το παραδεκτό της κρινόμενης έφεσης που εισήχθη ενώπιον του Συμβουλίου της Επικρατείας κατά τη διαδικασία του άρθρου 1 του αίτησης που ν. 3900/2010 απαιτείται εκτός της καταβολής του 50% του οφειλομένου κατά την πρωτόδικη απόφαση φόρου, να καταβληθεί και αναλογικό παράβολο ίσο προς 2% του αντικειμένου της διαφοράς.

9. Επειδή, ειδικότερα, με τις διατάξεις του άρθρου 277 παρ. 3 και 4 του προαναφερθέντος Κώδικα Διοικητικής Δικονομίας, όπως τροποποιήθηκαν με τις διατάξεις του άρθρου 45 παρ. 1 του ν. 3900/2010, ορίζεται ότι για το παραδεκτό της έφεσης στις φορολογικές διαφορές κατατίθεται παράβολο που ορίζεται σε ποσοστό ίσο προς το δύο τοις εκατό του αντικειμένου της διαφοράς και μέχρι του ποσού των δέκα χιλιάδων ευρώ. Αν το παράβολο υπερβαίνει το ποσό των τριών χιλιάδων ευρώ, καταβάλλεται το ποσό αυτό, το επιπλέον δε τυχόν οφειλόμενο και μέχρι του ορίου των δέκα χιλιάδων ευρώ, καταλογίζεται, αν συντρέχει περίπτωση, με την οριστική απόφαση του δικαστηρίου επί της έφεσης. Εάν κατά την κατάθεση του δικογράφου της εφέσεως δεν καταβληθεί, από τον υπόχρεο, το 1/3 του οφειλόμενου κατά τα ανωτέρω παραβόλου, έως δε την πρώτη συζήτηση της υπόθεσης τα υπόλοιπα 2/3 αυτού, το ένδικο μέσο απορρίπτεται ως απαράδεκτο.

10. Επειδή, η κατά τις ανωτέρω διατάξεις του άρθρου 45 παρ. 1 του ν. 3900/2010 υποχρέωση καταβολής παραβόλου, ως προϋπόθεση του παραδεκτού της εφέσεως ιδιώτη διαδίκου, αποβλέπει στην αποτροπή της άσκησης απερίσκεπτων και αστήρικτων εφέσεων, χάριν της εύρυθμης λειτουργίας των δικαστηρίων και της ανάγκης αποτελεσματικής απονομής της δικαιοσύνης. Για τον λόγο αυτόν το παράβολο περιέρχεται στο Δημόσιο ή επιστρέφεται σε αυτόν που το κατέβαλε, ανάλογα με την έκβαση της δίκης (πρβλ. ΣτΕ Ολ. 647/2004). Ενόψει δε του ότι πρόκειται για διαφορές, για τις οποίες έχει ήδη εξενεχθεί δικαστική κρίση σε πρώτο βαθμό και στο νόμο καθορίζεται ένα ανώτατο όριο (οροφή) παραβόλου (10.000 ευρώ), σε υποθέσεις με μεγάλο χρηματικό αντικείμενο, επιπλέον δε ορίζεται στο νόμο ότι αρκεί για το παραδεκτό της εφέσεως, όταν το παράβολο υπερβαίνει το ποσό των τριών χιλιάδων ευρώ, η καταβολή του τελευταίου τούτου ποσού (3.000 ευρώ) και μάλιστα του 1/3 αυτού με την κατάθεση του ενδίκου μέσου και των υπολοίπων 2/3 αυτού έως την πρώτη συζήτηση της υπόθεσης, η προβλεπόμενη από τις πιο πάνω διατάξεις υποχρέωση καταβολής αναλογικού ποσού παραβόλου, ανερχόμενου σε δύο εκατοστά (2%) του ποσού του φόρου που οφείλεται κατά την εκκαλούμενη απόφαση σε δίκες με χρηματικό αντικείμενο φορολογικών και τελωνειακών εν γένει διαφορών, δεν μπορεί να θεωρηθεί, ως αντικείμενη στο ατομικό δικαίωμα παροχής έννομης προστασίας, που καθιερώνει το άρθρο 20 παρ. 1 του Συντάγματος και το άρθρο 6 παρ. 1 της ΕΣΔΑ, δεδομένου ότι η σχετική ρύθμιση είναι πρόσφορη για την επίτευξη του πιο πάνω σκοπού που συνάπτεται με την εύρυθμη λειτουργία της δικαιοσύνης, την αποτροπή δηλαδή της ασκήσεως προπετών ενδίκων μέσων (πρβλ. ΣτΕ Ολ. 3470/2007, 647/2004). Μειοψήφησε ο Αντιπρόεδρος Ν. Σακελλαρίου, ο οποίος υποστήριξε ότι η τασσομένη με την προπαρατεθείσα διάταξη υποχρέωση καταβολής ενός τόσο υψηλού ποσού παραβόλου συνιστά, υπό τας παρούσας οικονομικές συνθήκες, υπέρμετρο περιορισμό του δικαιώματος παροχής εννόμου προστασίας και ως εκ τούτου αντίκειται τόσο στη διάταξη του άρθρου 20 παρ. 1 του Συντάγματος όσο και στη διάταξη του άρθρου 6 παρ. 1 της ΕΣΔΑ.

11. Επειδή, εν προκειμένω, σύμφωνα με το 7920/15.4.2011 σημείωμα της Δ.Ο.Υ. Καλαμάτας το αναλογικό παράβολο της κρινόμενης έφεσης ανέρχεται στο ποσό των 52.669 ευρώ (=2.633.444 * 2%). Ως εκ τούτου, για το παραδεκτό του κρινόμενου ενδίκου μέσου, σύμφωνα με τις διατάξεις του άρθρου 277 παρ. 3 και 4 του Κώδικα

Διοικητικής Δικονομίας, όπως ίσχυαν κατά τον κρίσιμο χρόνο, έπρεπε να καταβληθεί το ποσό των 1.000 ευρώ ($3.000 * 1/3$) με την κατάθεση αυτού και των 2.000 ευρώ ($3.000 * 2/3$) έως την πρώτη συζήτηση. Η εκκαλούσα κατά την κατάθεση της κρινόμενης έφεσης κατέβαλε, όπως εκτέθηκε, παράβολο 1.000 ευρώ, δεν κατέθεσε όμως, έως τη συζήτηση της υπόθεσης ενώπιον του Συμβουλίου της Επικρατείας (7.10.2011), τα υπόλοιπα $2/3$ του οφειλομένου, κατά τα ανωτέρω, για το παραδεκτό της έφεσης της, συνολικού παραβόλου των 3.000 ευρώ, δηλαδή το ποσό των 2.000 ευρώ.

12. Επειδή, ενόψει του γεγονότος ότι οι διατάξεις των άρθρων 22 και 45 παρ.1 του ν.3900/2010 (άρθρα 93 παρ. 3 και 277 παρ.3 και 4 του Κώδικα Διοικητικής Δικονομίας) τυγχάνουν, κατά τ` ανωτέρω, ερμηνείας, από την Ολομέλεια του Συμβουλίου της Επικρατείας για πρώτη φορά, παρέχεται στην εκκαλούσα εταιρία η δυνατότητα να καταβάλει έως τη συζήτηση της έφεσης της στο διοικητικό εφετείο τόσο το ποσοστό 50% του οφειλομένου κατά την πρωτόδικη απόφαση φόρου εισοδήματος, δηλαδή ποσό 1.316.722,04 ευρώ ($=2.633.444,08 * 50%$) όσο και τα υπόλοιπα $2/3$ του οφειλόμενου παραβόλου, δηλαδή ποσό 2.000 ευρώ ($=3.000 * 2/3$).

13. Επειδή, μετά την επίλυση των ανωτέρω ζητημάτων, η κρινόμενη έφεση πρέπει, κατ` εφαρμογή του άρθρου 1 του ν. 3900/2010, να παραπεμφθεί προς εκδίκαση στο Διοικητικό Εφετείο Τριπόλεως.

Δια ταύτα

Επιλύει τα ως άνω ζητήματα, κατά το σκεπτικό.

Παραπέμπει την κρινόμενη έφεση προς εκδίκαση στο Διοικητικό Εφετείο Τριπόλεως, κατά το σκεπτικό.

Η διάσκεψη έγινε στην Αθήνα στις 20 Ιανουαρίου 2012

Ο Πρόεδρος Η Γραμματέας

Π. Πικραμμένος Μ. Παπασαράντη

και η απόφαση δημοσιεύθηκε σε δημόσια συνεδρίαση της 4ης Μαΐου 2012.

Ο Πρόεδρος Η Γραμματέας

Π. Πικραμμένος Ελ. Γκίκα